

ČUKE na PALCI.

vsak četrtek. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
oglasom: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrata L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.— Za inozemstvo L. 22.50.

to IV. GORICA, četrtek dne 2. aprila 1925.

št. 14.

TO PRVI NI APRIL - KER JE ŽE VČERAJ BIL.

čudo je veliko,
je človeka pol,
am je spregovorilo
besed za nežni spol:

ba temu je podpore;
je pravi kavalir,
olilno mu pravico
želi ljubi mir.

ba nežni spol pogleda,
o prime ga slabo,
reč, če kup napuha
je vlado nam v roko.

Druga stvar nič manj ni čudna,
odškodnina je prišla,
malo shojena in potna,
in od praha pač je vsa.

Tudi shujšala med potom
je precej, precej hudo;
Če bi kuga jo pobrala,
bi je nikdar ne bilo.

Brž na kolodvor hiteli
in brzeli so ljudje,
dostojanstvenik jo čaka,
baje vlak se sliši že.

Tam je mož z odlikovanji,
jih je pač zato dobil,
ker se za zavlačevanje
odškodnine je boril.

Če medalje so iz repe
ali je samo koren,
ali so iz čokolade,
tega pač ne vé noben.

Vemo pa, da odškodnina
pride nam le za april
vsakdo prav do grla lani
sit jo je ta čas že bil.

Če še pride z odškodnino
tudi drugega še kaj,
to vé sam naš Bog nebeški,
morda so obljube vsaj.

Teh bajé je bilo truma,
je pod težo vdrl se, tir
in pa za lokomotivo
jim bajé je zmanjkal »šmir«.

»Šmir« pa jim zato je zmanjkal
ker so šmirali ves čas,
kar je bilo konec vojne
vsa ta leta samo nas.

nedeljo dne 5. aprila predstava v Trgovskem domu;
J. Jalen: DOM - Ob 8. uri.

Gorica, dne 2. aprila.

Prav zaprav še ne vem, ne, kakšen datum je danes, tako sem zmešan, da si bi se ga bil včeraj prav lahko naučil. Jedva sem vstal, sem videl vse polno ljudi, ki so leteli proti južnemu kolodvoru. Zanimalo me je, kaj se je zgodilo. Rekli so mi takoj, da je vojna odškodnina prišla iz Rima. Sicer je potrjeno, da je tisti polž, ki je sročetka vozil vlak crknil, toda takoj so počakali, da je prišel na svet drugi, zrastle in se podal na pot, da so ga vpregli v čakajoči vlak, ki je šel z božjo in polžev pomočjo naprej in res prisopihal v Gorico ravno na prvega aprila.

To je pa tudi smola, da je večje ne more biti. Če bi vlak ne bil došel ravno na prvega aprila, bi bili morda ljudje še dobili kaj drugega razen ptičjega mleka in žabje volne, tako so pa odnesli tako dolge nosove, da so se vlekli z enega konca mesta do drugega.

Komaj smo se naježili, da z vojno odškodnino ni nič, ko smo slišali, da se pelje iz Vld. ma glavno mesto nazaj v Gorico in polno kramarjev, ki so vsi veseli. Radovedni če je »glavno mesto« ta čas kaj zraslo ali se postaralo, smo leteli čez drn in strn proti Ločniku. Pa vraga — »glavno mesto« se je peljalo v avtomobilu in delalo tak prah, da ga še videti nismo mogli.

Ko smo prišli v Gorico, ga tu ni bilo, to je znamenje, da se je naprej peljalo ali pa je šlo le na »špas«.

Ne smete mi zameriti, če vam povem še eno, da smo vsi leteli gledat, na magistrat, kjer so baje začeli deliti pravice Slovincem. Seveda — to pot ne zastoj. Sklepali so baje — za 1. aprila — da bodo vsem Slovincem, ki so že v grobu, pripeli patrijotične znake. Če ne druge, vsaj kakšnega športnega društva, recimo nogomet, dasi ti počiva joči že dolgo več ne breajo z nogami.

To je Čuka zelo razveselilo, da je iz hvaležnosti sklenil, da prvega aprila ne bo nič več verjel, da si je zadnja še najbolj verjetna.

Tudi ni hotel verjeti, da so

Nemci res tako neumni, da so dali največ glasov tistemu, ki je pripravil človeško klanje, kol noče verjeti še danes So-

vi, da njo ni nihče potegnil za nos in kot ni treba, da verjameste vi meni, ki sem Čuk na palci.

Logika potepuhov.

„Kaj pa ti zopet tu?“

„Izgnali so me.“

„Zakaj?“

„Ker ima policija preveč dela z menoj. Kdo se tedaj boji dela: Oni ali jaz?“

ONA.

Nikoli se nisem bal Hume nejevih vézi in noben sovražnik žensk nisem. Ravno nasprotno. Zdi se mi, da žensk še nihče ni tako zelo ljubil kakor jaz, ki jih imam že od svojega šestnajstega leta dalje rad. In še poprej sem kot otrok vedno raiši imel punčke moje sestre kakor svoje konje, bobne in vojake in čisto sva se s sestro sprla pri igranju, ker je ona hotela punčke le oblačiti in oblačiti, jaz pa slačiti. Ljubim žensko gracio, klanjam se ženski eleganci, ne morem se zlepa nagledati oči mlade deklice, zvok ženskega glasu me opaja, ob ženskem smehljaju vztrepetam. Rad poljubljam jamice v licih in elegantna roka ali noga me navda z navdušenjem. Celo lokavost, površnost in kovarstvo so mi mile ženske lastnosti in rad jih odpuščam slabotnim hčerkam Eve.

Često sem že v življenju

srečal ženske, ki so vzbujale v meni ta čuvstva in vendar se mi je vedno zdelo, da je vsem tem ženskam še vedno nekaj manjkalo in kar nisem se mogel odločiti, da bi vzel katero izmed njih za ženo. Tako sem dočakal svojih trideset let in kakor Salomon bi lahko rekel, da me je obiskalo osemdeset žen in deklet brez števila. Seveda, kakor Salomon sem si tudi jaz mislil, da sem dovolj moder in zavarovan proti vsem slučajnostim, toda pred kratkim sem videl, da me je vsa moja modrost pustila na cedilu.

Med inteligenti, ki so še preostali in bežali v tujino, sem ožil tudi jaz. Najprej sem se mudil v Franciji, potem v Berlinu. V Parizu se mi je od samih žensk kar vrtelo pred očmi; nisem vedel, katera ženska ima lepšo roko, lepši stas in glas, katero jamico v licih bi poljubil ali za katerimi nogami bi gledal; vse Pa-

rizanke so se mi zdele prene. Toda »njej« — nisem čakal v Parizu, nego na Frankfurtu v Berlin.

Na mali postajici, ki je bila sredi gostega zelenja cij in kostanjev, so ralo moj kupé najprej celo škatlic, zavitkov in ro vsem tem pa se je stop voz mlada dama v žaln ki. Ne bom popisoval zunanosti, toda koj ko jo ugledal, sem z vsem jem mahoma občutil, da »ona« in da nobene lep na svetu. Vse, prav vse lo na njej in povrhu še kar je manjkalo vsem dosežanim osemdelet Neodoljiva sila me je da sem jo venomer opaz in kar čutil sem, kako me klepajo k njej nevidne. Kmalu sem vedel, da je šest let vdova po možu, padel v vojni in da žaluj njim še vedno ravno tako kor prvi dan, ko je zve za njegovo smrt. Kar mi mi je hotelo storiti, ko čul o toliko žalosti; o, zelo trpeti morejo samo blondinke z modrimi, ki mi oči in prosojnimi ro mi, brinetke in črne so toliko žalost nesposobne, til sem sorodnost najin in usodnost najinega nja in vedel sem, da mi na ali nadomestila vse nobeno.

»K sreči ali k nesreči se je pokvarila lokomotiva in le pozno ponoči smo do v Berlin. Za hotel je bil prepozno. Železniška up je dala zakasnelim potni na razpolago spalne vo. Koj sem poskrbel za praznih prostorov.

Mojo vdovo je obšla že ob sami misli, da bi se v kupé sama z moškim. to vendar ni nič straš milostljiva, sem jo to »Mislite si, da potujete z nim ekspresom«.

»Ah, ne govorite«, je hovala. »Kaj bi si vendar slil moj ubogi Fredi, če bi videl v kupéju samo s moškim! Šaj ne verjame vedno mislim le nanj in nanj! Do jutra bom že prebila v kolodvorski ni«.

»Verjemite mi, da bo še vesel, če bo videl, da na toplem in spite na kem, namesto da se po čakalnicah. Gotovo tak egoist, marveč go man«.

»Seveda je bil ljubljivejši je bil celo kadar so drugi navadno bi«.

sedla sva na klop in
m se zaklel pri Šarloton-
em stolpu, da ne bom
niti ovratnika niti se
knjil. Pomislite, kako
no je sedeti v spalnem
in ne se peljati. Ko sem
krat obljubil, da bom
je vdova prišla vrata,
naju Fredi ne videl. Ta-
rečal Vso noč bom smel
njeni bližini in prislus-
i njenemu dihu! Noč v
originalnem položaju
ta naju bo gotovo bolj
la, kakor še toliko sre-
po gledališčih! Ona se je
priček stisnila v en kot
na, jaz pa v drugi.
naravnost smešno! Sede-
vozu pa vedeti, da so voz
o nikamor odpeljal!«
ilostliva, jaz se tako rad
m na konec sveta.«
h, to je predaleč. Zdi se
da niste Nemec.«
is sem.«
ogat Rus torej?«
akaj pa ravno bogat?«
ravijo, da so vsi Rusi bo-
in da imajo široko na-
«
a, preden so nas izgnali,
vse to res imeli.«
bhogi Rusi! Ali vas o-
nik zelo tišči? Veste, sto-
za minuto na hodnik, da
ležem in potem pridite
i. Samo... da veste, niti v
ah... Fredi vidi vse.«
z četrte ure je ležala ona
podnji, jaz na zgornji po-
Ugotovila je, da jo voz
spominja na ženitovanj-
potovanje z njenim Fre-
m in se jezila nad Fran-
ki so ji ga ubili, potem
e utihnila. Ljubezen je
i sebičnega. To vedno
ninjanje na tega Fredija
e bilo odveč, toda danes
oproščam. Ni minilo dol-
pa se je začel proseč, tih
ek:
redi, mili moj, pridi k
i!«

Nekaj me je sunilo in koj
se mi je zazdelo, da je meni
tako ime. Nikoli poprej z vse-
mi osemdeseterimi nisem ob-
čutil take sreče kakor z »njo«,
nobena nedolžna ali novopo-
ročena ženska ni bila tako
zelo sramežljiva in tako než-
na kakor Henrieta. To ni bi-
la noč, bila je fantazija, ne-
beška godba. To ni bila na-
vadna ženska, to je bila »o-
na«, ki sem jo iskal vse živ-
ljenje.

Ne vem več, kako je dan
zamenjal noč. Vso noč nisem
spal. Gledal sem venomer v
nien izmučeni blede obrazek.
Z ljubkim smehljajem je po-
zdravila svetlobo jutra in mo-

ne, ki sem odgrnil zavese.
Zdelo se mi je, da bi se vse
življenje ne mogel naveličati
odgrinjati njej zavese. Lovil
sem njen smehljaj in sramež-
ljivosti je bilo med nama že
manj. Gotovo se Predi še ni
bil prebudil. Smel sem obleči
nogavice na njeno prelestne
noge in poljubiti janico na
kolenih. Še enkrat so se nje-
ne ustnice dotaknile mojih.
O, kako krasna je bila njena
plavalasa glavnica, ki je mole-
la iz žalne obleke!

»Sedaj pa konec. Predi že
gleda.«

Moje srce je bilo oddano.
Za sem jo hotel poprositi za
roko. Ves čas je žvrgolela in

komaj sem čakal hipa, da si
jo pritiskem na srce in jo za-
prosim, naj mi postane žena.
Že sem odpiral usta. Toda na
vrata je potrkal nosač in ne-
dolgo potem sva bila že v av-
tu.

»Prišlo že jutri k meni.
Čeprav stanujem pri prijate-
ljici, ta imam poseben vhod.
In kako se pišete, še sedaj ne
vem.«

Predstavil sem se.

»Hm, kako smešno, težko
ime, Karabeljskij!«

Iskal sem vizitke.

»Kaj pa je tole?« Vzela mi
je iz portfelja bankovec za
dvajset angleških funtov. Po-
vedal sem ji, da je to denar.

»Tak smešen denar! Prtv
tako smešen kakor vsi Angle-
ži. Podarite mi ga. Jaz zbiram
papirnat denar, pa takega še
nobenega nimam.« Podaril
sem ji bankovec. Potem se je
avto ustavil.

»Le glej, bogati Ruski, da
res prideš«, je še rekla in pri-
kimala z lepo glavnico. In ni-
sem je videl več.

Nisem noben sovražnik
žensk in ne bojim se Himine-
jevih vezi, toda šel tja nisem.
Še danes ne vem, ali je bila
to sveta naivnost ali pa kaj
drugega.

Treha je vedeti, da je tedaj
veljal angleški funt celih tri-
stodvanajst mark.

ZAVAROVAN.

A: »Ali se nič ne bojiš, da
bi ti kdo kaj ukradel, ko se
greš kopat in obleko pustiš
na bregu?«

B: »Delam vedno previdno.
Uro in verižico dam v hlačni
žep; nobenemu ne bo prišlo
na um, da bi uro imel v hlače-
nem žepu; listnico pa vza-
mem iz hlačnega žepa in jo
dam v oni žep, kjer sem imel
uro. Tako sem zavarovan, da
mi nihče ničesar ne ukrade.«

Poročni prstan.

ONA. »Kaj? Poročni prstan si izgubil? Kako je mogoče iz-
gubiti poročni prstan?«

ON. To je tvoja krivda. Že štirinajst dni sem ti pravil, da
ima žep mojega telovnika luknjo, pa je nisi zašila.

St. I.

vji in nedeljski lovci.

omedija v štirih dejanjih s petjem.

STEFAN: Morala se je zgoditi ne-
a! (Da Cilka lonček, sname nahrbt-
Oče, z menoj! Ti počakaj tu! (O-
naglo na levo, tukoja za njim La-
).

HIJERONIM (presstrašeno): Moj
anti se ni papanu pripetila ne-
a.

CILKA: Bodite brez skrbi, presveto-
ine! Moj Štefan zna izprati in ob-
di rane, oče pozna vsa zdravilna
ča v gozdu, ki pomagajo v vsaki
zni.

HIJERONIM: Tako čudne slutnje
n...

STEFAN (za kulisami). Do lovske
koče nesimo kneza!

V. PRIZOR.

Prejšnja, Štefan, logar, lovci. — Štefan,
logar in dva lovca nesejo kneza, Cilka
prinese iz koče priprosto ležišče, na
ktero položijo kneza.

HIJERONIM (ves iz sebe). Mon
Dieu, chère papa, kaj se je zgodilo?

KNEZ (izmučen): Sedel sem na
kamen, se primem — in naenkrat čutim,
da me je nekaj vbrlo v levo roko, levo
roko. Čez par minut sem začutil strašne
bolečine, strašne bolečine... Zdaj me
pečó in žge, roka mi oteka, oteka...

LASKAR (pride in nese kačo): Mo-
dras je bil, de b' ha sto hudičev, pe-
j kejš'n! Glih de s'm ha šie zahrabu za
riep! Ja, lejtos je vruočja jesen! (Dene
kačo z glavo na tla in jo pobije s peto,

Potem odpre gobec in ga kaže navzo-
čim). Hlejte, kejšne zuobe 'ma ta strej-
la! (Med tem Štefan z nožem razpara
knezu levi rokav do ramena, Cilka mu
da iz košare prf, s katerim zaveže roko
nad komolcem).

STEFAN: Žganja, hitro žganja!
(Eden izmed lovcev mu da steklenico).
Visokost, izpijte naglo to žganje, naj
Vas popolnoma omami! Nevarnost ni!
Še nož mi izperite v žganju. (Izroči nož
bližnjemu lovcu, Štefan trdo drži roko
knezovo). Cilka, oplahni si usta in bodi
pripravljena, da izsesaš rano! (Vzame
nož in razširi rano na knezovi roki. Bol-
nik stoka v bolečinah.)

HIJERONIM: Pomozite očetu, si-
jajno nagrado dobite!

STEFAN: Do vraga, kdo mi je na-
denar in nagrado, ko se gre za življenje

Po poti navzdol.

Se je polpodrta koča vedno tamkaj za vasjo; streha gola rebra kaže, zid prerasko trnje bo. Nekdaj tam je b'lo živahno, od takrat deset je let; se zanimal je za kočo mnogobrojni moški svet. Kdo za lepim se dekletom pač nikdar še ni ozrl, kateri manj, a zopet drugi, kar z očmi bi jo požrl. Saj še meni se je vsela tajno prav na dno srca; ali sakrabska štrca, v vojni se je zmedla vsa. Zamizal sem, kadar v kočo mož za možem 'zginil je; zlasti tujcem Hanca lepa, je ogrevala srce. S skrivališča sem poslušal, čutil v srcu sem nemir, ko zaslišal sem besede: Komm mein Hannerl jettzt mit mir!

Tajnost bukov gozd zakril je, njih ljubav vso medsebojno; dan za dnem Johanca lepa, vživala je slast opojno. Šetala se z roko v roki je po stezi s častnikom, vračala se je po noči, vedno le skrivaj na dom. Ni vprašala jo nje mati, kod hodila si in s kom; oče se za to ni brigal: Da tobak imel le bom. Mlada lepa pa Johanca vedno bolj navzdol je šla, v teku dvoje let globoko se je že pogreznila. Kdor bi takrat v kočo stopil, se bi nutil mu prizor: Starec pri zibelki dremlje, kakor kak lesen štor. Zunaj v kuhinji pa sreblje starka močno črno kavo, žganje ji smrdi iz grla, komaj da podpira glavo. Dete nekaj mesecev staro, v zibelki se oglasi. Ziblji starec, leno tnal! Starka v sobo zakriči. Zopet zibelka zaškrliplje, bije ji tečaj ob tla;

starec ves zaspan blebeče: kam je neki zopet šla? Prejšnje leto jo podila le ljubezen jo iz hiše; zdaj pa v bedi in potrebi, si denarja okrog išče. Prejšnjo Hannerl zdajle kliče: Venga, mia Giovannina! Šeta z drugim se po gozdu, Nemec ji je iz spomina. Čas beži, kolo vrti se, vse se je že spremenilo, kot po svetu, tako v koči, vse se je preobrnilo. Zganjepitje kmalu starko spravilo je pod zemljo; vnučku novemu popravlja starec zopet zibelko. Čas zhežal je, vojna tudi, ž njo vojaki so odšli; Hanca pa v domače fante upira le zaman oči. V hišo vedno večja bda skozi okna, duri sili, dvoje otročičev plaka, kruha ni, a bože mili. Kdo prevzame naj v oskrbo vso razpadlo kočo staro, starca, dvoje otročičev, poleg še črvivo šaro. Pač iz bližnje vasi vendar je do koče priklental,

sitni in čemerni človek, ter Johanco je pobral. Je čevljar le po poklicu, ker nerad on škarpe flika, v krčmo raje le zahaja, tjakaj ga še najbolj mika. V noči večkrat se iz spanja skoro pol vasi zbudi, ker iz koče glasno vpitje, jok in kreg do ušes doni. Končno šla in kopita, je čevljar naložil v koš, kdo bo več se ubijal z bedo in ušel je Hanci mož; ko razkačen jo privezal z dreto h kljuki za roke, s knefiro jo po licu udaril: Na, da boš pomnila me! Z vsemi si ljubimkovala, imela res si pravi raj, vso lepoto si prodala, prodaj zdaj, če imaš kaj! Vzel bisago je na rame starec in bežal iz hiše, da še njega ne priveže, ter beračit jo pobriše. Lačno deco sovaščani pa sprejeli so med se, a Johanca prej prelepa, naj po svetu služiti gre. Res lepota je minljiva, zlasti če se jo zlorablja,

nekaj let in že vsa 'zginel, mir in srečo ugonablja. Ko je vržena na cesto, da jo vsak lahko pohodi, takrat se protoklost gnjusil, žal, prepozno v glavi blodi. Jasno to nam dokazuje osamela vaška koča, ki nemarnost v njej nekdan z vrha strehe nam sporoča. Kam nenravnost nas dove, vzgled je Hanca in dokaz; koliko oseb je bednih storil lepi njen obraz. Zdaj v zgubančeno nje li nihče več se ne ozre, tam po mestu službe išče, svet ž njo obračunil je. Kot zamazana se capa, valja še okrog voglov, a dotlej le, da v domačo vas jo hrenejo domov. Bi napisal, kak' zgodilo se še bode z ubogo Hanco; pa saj veste, kot navadno se zgodi s kostjo obrano.

Ubogati ni dobro.

Prvi potepuh: Zakaj si pa danes zaprt?
Drugi potepuh: Zato, ker sem ubogal.
Prvi potepuh: To vendar ni mogoče.
Drugi potepuh: In vendar je. Ukradel sem krompir in bežal pred policajem. Ta me je tako ljubeznjivo vabil, naj počakam, da sem ga res ubogal. Zdaj pa sedim tu.

TATVINA.

A: »Pokažite mi novo y nostno ključavnico zoper v me«.

B: »Žal, da ne morem, so mi jo danes ukradli«.

NI ONA KRIVA.

Gospodinja: »Če vtm rečem, gre pri enem uš noter, pri drugem ven«.

Služkinja: »Kaj sem kriva, da imam dvoje ušes?

DOBRA BUDILKA.

Gost: »Ali tale budil kliče?»

Sluga: »Seveda, samo tresti jo je treba poprej«.

VLJUDNOST.

A: »Kaj boš rekel, so ko se boš lepega jutra zbu v peklu?»

B: »Pozdravil te bom: D bro jutro, gospod sosed«.

NAPACNO RAZUMEL.

Učitelj nastavi nož na le stran, nad učenčevim src. Povejte mi, kam pridem, a porinem tu notri.

Učenec: V temnico (zapo

in smrt. — Cilka, hitro! (Cilka poklekne in dela po ukazu.) — Toliko časa, da se prikaže iz rane vodena sokrvca! — Oče, prinesite sveže arnike.

LASKAR: Glih tam zad je an lejp hrm arnike (gre ponj. Pobete mrtvega modrasa, in ga vřakne v kanižolo.) Pej buo kruonca za modrasovo hlavo. Duo-bra buo!

LOGAR (škodoželjno): Ako knez ne ozdravi, boš ti kriv! Že veš, kaj te čaka!

ŠTEFAN: Ti si živina, ko še v takih prilikah ne misliš ko na zlobo in maščevanje!

CILKA: Glej, Štefan, (Si briše usta).

ŠTEFAN (stiska rano): Prav, Cilka! Knez je rešen!

HIJERONIM (hvaležno): Tega ti ne pozabim nikoli! Tudi moj papa ti bo hvaležen!

ŠTEFAN (obvezuje rano z zelišči, ki mu jih je nabral Laskar): Kaj bo ti-stol! Tudi ciganu na cesti bi pomagal v takem slučaju!

KNEZ (se prebudi kot iz težkega sna. Spame prstan z desne roke in ga natakne na Cilkin prst.) To imaš v spomin, ti dobra gozdna vila, gozdna vila.

CILKA (mu poljubi roko): Hvala, milostivi gospod knez! (Z veseljem ogleduje krasni prstan).

KNEZ: Ako ozdravim in upam, da bom, me obiščita Vi dva v mojem gradu, v mojem gradu, hočem za vaju skrbeti.

LASKAR: Tako se šraja!

KNEZ: Zdaj me pa počasi nesite dolino in pokličite domačega zdravnika. (Štefan, Logar in dva gosta se pravljajo, da ponesejo kneza.)

LOGAR: V tem času tudi posbim za to, da izve knez, kakšna tista ti in Laskar.

ŠTEFAN: Se prav nič ne bojim.

LOGAR: Tudi boš moral povedati čemu si bil danes v gozdu!

LASKAR (princu): Pej pruoš haspuod princ, ko b' mi dali an hol nar foršusa!

HIJERONIM (dobrovoljno mu bankovec): Tu imaš za mojega rvo srijaka!

Z a v e s a.

Konkurenca.

Pri nas smo dosedaj imeli enega krčmarja, Brglez. Zadnje čase je pa od nekega prisel še eden, ki se je imenoval Vodičarja.

Tedaj se je pričela med njima konkurenca na življenje smrt. Vino je bilo takrat naša vasi najbolj po ceni; vsi dan v tednu smo hodili k Brglezu; drugi dan smo šli k Vodičarju, ker je že pri ljudeh popustil; tretji dan v tednu smo pa šli zopet k Brglezu, ker je dobil novo vino, kakor je pravil, po zelo nizki ceni. Tako smo upali živeti celo čase, ko bo Vodičar točil zastonj. Brglez nam bo pa še celo plačal, če bomo k njemu hodili pit. In to bo bi to tudi dočakali, da ni priložilo nekaj čudnega. Gorelo je namreč pri Vodičarju.

To je bilo pa tako-le: Gasilci so imeli veselico in sicer k Brglezu. Ta je bil nad vse priazen, sama ljubeznivost je bila. Ko je že nastala ma, je stopil malo pred hišo, se ohladi od preobilega la. Mož je bil namreč ožgih lic in precej trebus, tako da mu je postalo vroče.

Ohladil se je tako zunaj prejši in z zadovoljstvom gledal čez cesto proti Vodičarju, v kateri je bila določena tema; skozi nobeno okno sijala luč.

Tedaj je zapazil skozi to okno neko senco, ki se je bližala sosedovi hiši, v roki je držala nekaj, kar je bilo podobno posodi za vodo; knalu to senco se je zopet pojavila druga in zopet druga in tako je prišla od vasi gori. Vasi pa se je čulo, kakor bi nekdo gonil vodnjak.

Našemu Brglezu je šinila nenitna misel v glavo.

«Gori, gori!» je kričal in krenil nazaj h gostom, od sobe do sobe.

«Dobro, da ste gasilci bližje Gori, gori pri Vodičarju!»

Gasilci so bili na mestu, ez nekaj sekund so bili že red Vodičarjem.

«V kleti gori, v kleti!» je kričal za njimi Brglez. Res se je samo v kletnih oknih svetlo.

Drugi dan mi je pa povedal eden od gasilcev, da so bili v kleti krčmarja Vodičarja, ki je jahel največji sod in pil in prilijal vodo ... roj sedaj pa je bila zbrana njegova družina z vedri in škafi.

Vodičarja zdaj ni več v na-

ši vasi. Meni se zdi to škoda, ker tako smo prišli ob začetku nje upanje, da bi kedaj vino zastonj pili...

er.

Ženitbena ponudba.

Mlad, komaj 32 let star mladenič želi v svrhu dopisovanja in poznejše ženitbe znanja z mlado ter inteligentno mladenko. Ima 3 milijone nemško avstr. kron ter posejduje obilo starih cunj, katere si je med vojno nabral po raznih delih sveta. Vsa njegova zunanost je lepa: na-

eno rko je slep, nos ima zakrivljen navzgor in na koncu rdeč, (ker namreč nikoli ne pije vina, ker ima premalo alkohola v sebi); pa eno nozgo je malo šepast, pa to ga prav nič ne ovira, da bi ne mogel iti vsak dan v gostilno.

Prosi se torej cenjene gosposodične, katere so samskega stanu ter bi hotele stopiti v zakon, naj se javijo. Starost od 20 do 24 let. Mlajše imajo prednost.

Ponudbe naj se pošiljajo na »Čuka na palci« pod šifro: »Prijetna hodočnost«.

Ne gos - pač pa opico.

Gospa Žužek (k sosedu): »Pomislite, včeraj je moj mož šel na lov na divje gosi, a se je vrnil danes zjutraj ob treh domov«.

Gospa Petelin: »Ali je pri nesel kako gos?»

Gospa Žužek: »Gos ravno ne, pač pa pijano opico«.

Prevelika kuhinja.

Ko se je car Peter Veliki (1682-1725) vračal iz Holandije, kjer se je v mestecu Saardam kot navaden delavec »Peter Mihajlov« učil Brodarstva, je potoval skozi Nemčijo in se ustavil pri grofu Waldecku, ki je mogoče nega carja povabil na kosilo. Ohed je bil upravn cesarski, da so se mize šibile pod izbornimi jedmi. Po kosilu je grof svojemu gostu razkazoval svoj ponosni grad in praviša slednjič Petra Velikega, ali mu ugaja zgradba. »Da«, reče car, »lega je krasna, slog stavbe je lep, grad ima samo eno napako«. »Velikanstvo, bi li smel vedeti, kje tiči ta napaka?« Peter, ki je dobro

vedel, da grof ne živi v sijajnih gmotnih razmerah, odgovori suhoparno: »Vaša kuhinja je prevelika za Vas!«

NEDOSLEDNOST.

Žena možu: »Taki ste vsi! Pred poroko govorite, da brez nas ne morete živeti, po poroki pa, da z nami ne morete živeti«.

RAZGOVOR MED KADILCEM IN NEKADILCEM.

A: »Poglej, če bi ti nič ne kadil in bi ves denar, ki ga za kajenje potrosiš, dal na stran, bi ga gotovo že toliko imel, da bi si lahko kupil vilo«.

B: »Prijetelj, kje imaš pa ti tvojo vilo, ker nič ne ka-diš?«

Pravilo.

Pravilo v Knežaku, da so nekateri dekleta zelo poparjena, odkar je minila pepelnica, ker so ostale stružice.

Pravilo istoriini, da bodo dekleta ustanovila proti ljubavni klub. Vsa čast. Se ne bo več tako bliskalo po vogalih.

Pravilo v Knežaku, da bodo naredili poleg dramatičnega krožka še plesko polhajalno društvo.

Pravilo v Prvačnu, da je župan prepovedal igranje »Nebesa na zemlji«, zato je »Mati« dolgorosa. Vsta v Dornberg, kjer se bo predstavljal 25. t. m!

Pravilo, da bo Peter na Grapovcu hišo popravil, da bo vse »Strikantne gor vzdignu«.

Pravilo v Strincu pod Mangartom, da bi nekatera strinška dekleta rada tudi klobuk nosila, pa se boje, da bi ne prišel dan, ko bi moral klobuk v stran in jerbas na glavo, ki je takim gosposodičnam res v slavo.

Pravilo, da je v Barkovljah mnogo pup za omožiti, a še več da je dozorelih devic, katere čakajo, da napočne dan odrečenja tudi za nje, če ga ni, pa morda le bo. »Le pridli, le pridli sem sama doma, bom strukle kuhala ti bom dala ne dva«.

Pravilo isto tam, da od sedaj naprej naši nogometaši ne bodo več uporabljali tiste mešanice (ala gusput peltega nuter) pri razgovarjanju oziroma igranju, kakor do sedaj.

Pravilo isto tam, da homo v kratkem imeli poulični »Ajzenpon« Trst-Barkovlje-Miramar, kar nam je v veliko veselje, da je en lep kos že napravljen, a ostalo da lina v rokavi neko finančno trdno podjetje.

Pravilo, da je vodstvo postalo, za kvante v Batah v velikih skrbih za svoje, brezposelne, potnike in ženilne posredovalce. Vršijo se v ta namen dnevno izredne seje, ki trajajo po 3 do 4 ure. Kriza se je rešila s tem, da bo »frahtar« povišal kvantarino.

Pravilo, da so dekleta v Ravneh neprekosljiva v lepih glasovih, nedoseljiva v kratkih krilcih, neomahljiva v franžah in nepopisljiva v barvah.

Pravilo v Batah, vse klešče pri zobozdravniškem ambulatoriju je tako razjedla rija: da se te mora pri vsaki uporabi zaviti v cunj, da se rija ne loti še zob.

Pravilo na Bajničah, da so fantje začeli tekmovali z dekleti v ricanju las; res glavno delo.

Pravilo, da so v velikem Sruaku dekleta jako slabe volje, odkar ne hodi več v vas neki govejski fant; ena je baje zbolela samo radi tega.

Pravilo, da so ledinski fantje zelo radovedni ko vsak večer nastavljajo ušesa, tako da so nekateri celo zboleli.

Pravilo, da je na Colu, odkar so dekleta jokale, ki se niso omožile ta pust, res nastala velika reka od solz. Šli so colski fantje in so si izmislili še ne preveč nemno. Napravili so si čolne in se po solzah našli domaćih deklet vozijo v druge vasi po dekleta. Če pa nastane prevelika voda za vas, fantje, obrnite se na nas, dekleta, mi Vas uslišimo s tem pogojem, da ostanete pri nas, da ne bo treba solz točiti po vas.

Pravilo, da si je k... dacear pre skrbel psa, da mu bo delal družbo, ker mu jo noče delati neko košansko »deklet«.

Pravilo, da je na Gradščem pri Vipavi neka punca zapustila buket. Vipavi samo zaradi tega, da bo lažje vpeljavala šalivo pošto na Gradšču svoji tekmovalki.

Pravijo Števerjanci, da se je »širarij« srp skrilal, ko je rezal z njim lipove vejce. Potem je zgrabil za skirico in začel lipo sekati, pa tudi skirica se mu je skrila, zato je »ušaflov« kladivo in začel srp zopet klepati. Če ga ne pokvari, bo junak še čudeže delal.

Pravijo Cerovci, da je bivši general Srpovec pognal srp čez plot, in zgrabil skirico, s katero je udrihal po lopi in jo nekoliko ranil. Toda, oh — tudi »skirica« je postala topa, in jo bo moral poslati v Videm, da mu jo sklápajo.

Pravijo Brici da **Irateli Srpovnik** et **Comm.** že brusí prav po cení nohte vsem, ki si pustijo, da z njimi naredijo revolucijo o sv. Nikoli.

Pravijo Košanci, da ima neki »d.« v glavi eno kolesce preveč; meni se pa rdi, da ti navneži nimajo prav. Ko je temu kraljevemu funkcionarju neki dan neka gospi radi neke zadržave mastno pljunila v obraz, se ji je ta prav lepo zahvalil. Hvala Bogu, še ima pravo pamet.

Pravijo, da se bo vršil na velikonočni zondeljek ples na Strmcu. Vabila se že razpošiljajo.

Pravijo istotam, da odkar se nahaja strumski godbeni »štrument« pod »kuratelo«, se izvajajo težke skladbe in druge graciozne melodije na »orgelce«.

Pravijo v kravji jumi: da se tam kleše velikanski vogelni kamen za rojansko umobolnico. Pričen dečko!

Pravijo nekje, da so vložili kunej-derci cele Julijske krajine energičen protest, ker so jim mesarji ves »kifeft« polomili.

Pravijo, da Merčanska linca je imela tako dolge klobase za pustni terek. Pa ni imel Janez godcev tako velikega lonca, da bi del klobase kuhali. Morali so jesti surove. Solat pa kuhano na mleku.

Pravijo, da so liški fantje jeni na Čuka na palci, ker je nekaj o njih pisal. A brez zamere, ker Čuk — na palci ni imel slabega namena; ravno obratno. Čuk na palci namreč prav dobro pozna liške fante ter ve, da so prav fest fantje in ravno zato je hotel tudi o njih povedati, da niso tako nazaj s kartami, kot bi si kdo mislil, da bi šli na pustni terek spat s kokodi. — Spoštovali so pač pust in kedo naj bi jim zato zameril? Le škoda, da niso še punce pripeljali s seboj. — Upamo pa, da bodo prišli pa na Belo nedeljo s puncami.

Pravijo v Godoviču, da gospodič, na, ki je bila pribočena v Čuka, še ne pozna krokodilovih solz. Kaj da bi jih še točila za ubeglim taj... Zato prosí Čuka, da ji pošlje en kilogram solz na oved.

Pravijo, da je v Godoviču gospodična, ki nosi štiri kurje peresa na glavi, v dokaz, da ljubi lastovnice, prihajajoče z juga.

Pravijo, da punce v Soči se močno veselijo spomladí, ker bi že rade prišle domov za Veliko noč.

Pravijo v Soči, da so take punce, da ne marajo več za svoje domače fante, ker ne znajo »tango« plesati.

Pravijo, da seške punce so rajši v Trstu, kakor pa doma. Zakaj? ker doma se ne zna nihče z njimi zgovarjati po italijansko.

Pravijo istotam, da Soča je imenitna vas radi tega, ker se nahaja v njej mnogo lepih punc.

Pravijo, da sodke očče se že veselijo jeseni, ker bi že rade šle v Trst. Pa za enkrat morajo le doma ostati, ker imajo še nekaj gnoja za nositi.

Pravijo v Trenti, da je premalo punc, ko imajo ples. Imajo fantje zmeraj prepir zaradi deklet, ker jih je premalo.

Pravijo, da v Trenti se ne smejo punce prej poročiti, ko niso stare 27 do 28 let.

Pravijo, da v Trenti je padlo letos premalo snega, da se niso moge punce v njem fotografirati, kakor so se lansko leto.

Pravijo, da je Trenta velika vas, ker šteje približno 50 hiš in eno cerkev. Govorijo, da ena cerkev ne zadostuje za toliko prebivalcev, da bodo zgradili še eno. Pa temu so punce nasprotne, ko gredo ob nedeljah raje na ples ko pa k maši.

Pravijo, da so na Volarijih nekatere punce v znak protesta, ker morejo fantje v vas hoditi, kupiti umetno marežene »fantčke«, da se z njimi kratkočasijo.

Pravijo, da ni dolgo od tega, kar se je Čuk na Koprivi sukal in obrekoval koprivska dekleta, ali mogoče ga reveža, ker si je po nepotrebnem krhal kljun; bolje bi bilo, da bi doma varoval svojo sovo. Ako ravno imajo dekleta puder po obrazu in čevlje na biks, bolje je to, kakor nikjer niks. Ker vsaka ima to — vse le od svojega.

Pravijo, da so si datovske frajle izmislile nov model, da gredo kar v trumah obiskovat ljubince.

Pravijo v Soči, da je postala pošta nepremična; nekateri trdijo, da spominja, ko bodo šli kmetje k prostajem, bodo tudi pošto prestavili v Lomovje.

Pravijo v Soči, da se je nekje lu, da ljubcem vnela. Pričakujemo, po Veliki noči veliko ženitovanjskih parov, ker po veliki ljubci se jih vedno mnogo poroči.

Pravijo v Rajbelu, da se gospodičevaj zelo pritožuje radi sekanja bukovnega lesa.

Pravijo, da vsi v Rajbelu zaposleni sodki fantje pustijo večji del zaslužka pri »navščijem« in »ajoncvancig«.

ODKRITOSRČNOST.

Nemanič: »Posodite mi, so-sed, deset lir, pozabil sem mošnjo z denarji doma«.

Velikovič: »Sosed, vi pa velikokrat mošnjo doma pozabite!«

Nemanič: »Res je, pa nič ne de, je tako prazna«.

Pisma.

IZ MODENE.

Slovenski pašte-sitci, ki se nahajajo pri 2. polku težkega poljskega topništva. Voščimo vsele velikonočne praznike, starišem, bratom, sestram, prijateljem, znancom, ter našim nekdanjim dekletom, katere:

Kadar smo k vojakom šli,

Prišle so povedati,

Da migrajo takoj, takoj

Za drugimi fanti gledati.

Pa kaj maramo mi,

K'smo fantje mladi.

Ko druge dorastejo,

Šele pridemo mi.

Našim težko pričakovanim novincem pristavimo pa to:

Oi pridi, pridi letnik pet,

Težave naše nam odvzet.

Ker križi naši težki so,

Da komaj jih prenašamo.

Nas pašta suha premaguje,

Pomoč se Vaša potrebuje,

Želimo Vam veliko noč,

Ter srečno pot do nas v pomoč.

Dost' krat smo že na straži stali

Nekdanje ur'ce premišljevali,

Ko b'li smo še vsi doma,

Poznali nismo še gorja.

Še nekaj mesecev 'mamo mi,

Se bomo zopet videli.

Tam v lepi naši domovini,

Ki vedno nam je še v spomini.

Zato pa letniku mi pet,

Toplo priporočimo:

Nai pridejo čim pred,

Da jim imetje zročimo.

Res ni ne srebra ne zlata;

Imetje naše puška ta,

Katero bomo jim zročili,

In domov se poslovili.

Le pridite fantje znanci Vi,

Imeti ne preveč skrbí,

Ne manjka paše ne mesa,

Če fantič dosti dnarcev 'ma.

Le pridi, pridi letnik pet,

Težave naše nam odvzet.

Ker križi naši težki so,

Da komaj jih prenašamo.

Strebar Jožef, Vipolže; Banelj Emil, Čipuje; Maver Anton, Lokev pri Divači; Konjedic Feliks, Plavé; Jerončič Ivan, Kostanjevica pri Kamnu; Klun Anton, Trst, Rojan; Koder Angel, Bača - Podbrdo; Čuš Ludvik, Sedlo; Šček Jožef, Vipava; Frančelkin Franc, Vrtojba; Pavlin Franc, Ravnice; Stanič Alojz, Gor. Nekovo; Dolgan Stanislav, Štorje; Vidrih Ivan, Goče; Anton Sirk, Slavče; Jeram Jakob, Bukovo; Gruden Edvard, Nabrežina; Makuc Franc, Standerž; Pontar Viktor, Kobarid; Uršič Ivan, Kobarid; Kurinčič Rudolb, Kobarid; Knez Angel, Samotorce; Kuček Karel, Nova Šica; Banelj Alfonz, Pliskovica; Možina Ivan, Gropada; Jurca Mirko, Gorenje pri Postoljni; Godnič Franc, Kojem; Volk Franc, Ostrožnabrdo; Sorli Franc, Sveta Lucija; Hrast Anton, Sečlo; Kragelj Jožef, Zatočin.

IZ SLAVINE.

Neko noč sem sanjal, da sem umrl. Mrtev sem ležal na parali vendar sem videl v duhu marsikaj, kar sem mislil, da je nemogoče, da se bo kdaj pri nas godilo. Pomislite: Koriera v Kočah je uknila svoje nočne vožnje, dekleta, so kar hkratu postala zgled najlepše čistosti in poštenosti, vsi neznačajneži so postali v hipo značajni Slovenci, denuncijanti in obrekovalci so opravili vesoljno spoved in se odpovedali svojemu grdemu poklicu; po celi občini so se zbirali aglini in vztrajni mošje, ki so vseklinjali vse dosedanje jokalne in osemne spore in ambicije ter strankarstvo in segali v roke s trdno obljubo, da bodo delovali odsej dalje le v korist in prospeh skupnosti in naroda sploh. Sam gosp. obč. komisar — in to je bilo še najlepše — je odprl oči in uvidel, da ni bilo dostaj vse njegovo delovanje včasno občinarjem in sveto je obljubil, da v naprej ne bo zavračeval prošenj za potne liste, da bo na dalje dovolil vsako društveno in kulturno prireditve sploh brez pridržka in da bo vsestransko skrbel za dobrobit in gospodarski procvit, občine.

Sicer je gosp. obč. komisar itak zelo, zelo njuđen in skrbí vedno za varnost in zdravje svojih občanov, vendar me je ta velikodušna obljuba, ganila do solz. Mislim sem ga že opozoriti na slabo stanje naših poti in ceste, na zgradbo novega mosta pri postaji in na druge take malenkosti, kar pridruži k param pravi, pravcati bik. Zdelo se mi je še da slišim glasove: »Občinski bik! — Toro! — La vacca, che ha — — —!« pa sem se zbudil ves poten in vroč.

Dragi Čuk, lahko mi veruješ, da mi je bilo zelo žal, da mi je ta presneti bik uničil tako lepo, idealno sliko, čeprav samo v sanjah.

Pika.

POZDRAVE OD VOJAKOV

pošiljajo sledeči alpini starišem, znancom in prijateljem:

Zigon Kristjan, Renče; Susič Franc, Stara-gora; Hvala Peter, Tr-novo; Žeavec Ivan, Črni vrh; Klavž, ra Emanuel, Soča; Kuk Anton, Bovec.

IZ FILMA.

Filmski ravnatelj: V njem dejanju se vlečete v steljo, v kateri leži lev. Izno komična scena bo!

Igralec: »Hvala lepa za ta prijaznost, gospod ravnatelj«

Filmski ravnatelj: »To prosim vas! Lev vam ne storil ničesar, on je vendar mlekom vzrejen«.

Igralec: »Verjamem! Ti jaz sem z mlekom vzrejen, vendar ljubim meso vsa vrste!«

IZ VIPAVE.

Stal je nekoč... pravzaprav stoji še danes trg, ki čaka električno. No končno jo vendar dočakal. Celo cent lo so napravili na reki Vipa. Poleg tega je stala »pri k sarni« velika tovarna, ki je enkrat še sama uporablj električno. Nekega dne je stal ogenj in napravil pro škodo. In tako je imel ne orožnik nalogo, da poizvede za storilcem, oziroma, da v stvar nekoliko preišče. In ko pride orožnik v centra da poklicati monterja.

»Torej, vi ste tisti mož, dejal »ki luč prižiga in v suje?«

Monter je pritrdil.

»No!« je rekel orožnik, »daj pazite, kaj vas bom vprašal, kajti to je zelo važno. ste včeraj električno luč prižgali, kam ste pa vrgli vžigalico?«

Kdor želi pristnega tropinovca

naj se obrne na tvrdko

VODOPIVEC & KRAL
v Potoku - Dornberg

Cena zmerna - Posrežba točna - Blagovrstno — kupuje dobre in zdrave tropine po največji ceni.

MARIČKA MPA MRITA.
 rita: Buh dej, dabra; ah kku su medla. Jeku grdu za hadit.
 arička: Buh dej. Kod pa hodš, al' druga pabiraš, lejca, al' s jeh že rala?
 rita: Se jeh nisl' neč dabila, mje pankuska vse pabrala.
 arička: Selh tud na Pejčeneh na neč dabila, ka je »brika« šla uče-
 gare.
 rita: Če dabim ki, bo prav, če bom šla pa še lož nazaj.

Marička: Al' nis bla u kratem dele v Gorle?
Mrita: Ja sn' bla, pa ne zarad kup-
 čije z jajcam, ka jeh nisl' neč dabila.
Marička: Ki te le pa nesu za n' zluhak dal, če ne kupčije?
Mrita: Buh v nebesih vi, de sn' bla šla le h dohtarju, ka nisl' neč uridna.
Marička: O jest sn' pa mislla, des nesla dol kišn oprtnk jajc.
Mrita: Veruj mi, desn' nesla sama tri, desn' miela za pa pol.

Marička: Kit pa faji, des šla k dohtarju?
Mrita: Notre nisl' prov dabra; ku-
 daj me kuste prime, de mislem, de bom lih zdej glu.
Marička: Ki hodš zarad tistga h dohtarju, mpa dragu plačuleš, n mas la najle brejnevga dob, ka hodš akul.
Mrita: Prov pravš, hvala za na-
 svet, zdej pa morem jet, al' ti še na greš danu?

Marička: Ja pujdem, pa jemam še lov akul aprabke.
Mrita: Bejn, pa dabra se me, sa-
 ma če naj Čuk nj slišu, de sva se škara skrigale to v »Siemehli« zarad jajc.
Marička: Prov neč ni gvišna; pravje de huod zlatov akul.
Mrita: Nej le hod, v ulia nej me piše. Z Hugam!
Marička: Srečna, Mrita: Bug staba!

= VELIKE ZALOGE = PO ZNIŽANIH CENAH.

Izredna prodaja na račun tovarnarjev
 ulica Savorgnana, 5 - VIDEM (Udine)
 vogal ulice Cavour.

Z ozirom na vedno višje cene je centralno ravnateljstvo v Mi-
 lanu odredilo posebno približno 20 dnevno prodajo po znižanih cenah,
 ter se za ta čas odpovedalo tudi najmanjšemu odstotku dobička.

Zato opozarjamo naše cenj. odjemalce, da s četrtkom 2. aprila
 skozi celi mesec smo uvedli zgorajšnje odredbe in prodajamo po
 do sedaj še nikoli tako nizkih cenah veliko izbero oblek za lovce,
 izdelano perilo, bombaževino, platno in bombaževino v vseh viso-
 činah, prtenino, brisače in prtiče fiandra, pletenina iz volne in
 bombaževine, tepihe, obposteljne tepihe, moderce iz Jute in Coco,
 zavese, blago za mobilje, posteljne koverta in rjuhe iz platna v
 vseh merah, prešivanje, opreme za neveste, popolne opreme za pre-
 nočišča, za internate in zavode, izgotovljene blazine iz žime in volne.

OPOMBA - Vsako blago, ki ne ugaja najsibo glede kvalitete ali pa cene se vzame nazaj.

Na debelo in na drobno.
 — STALNE CENE. —

Razprodajalcem poseben popust - Stalna razstava z zaznamovanimi cenami.

POPOLNOMA VARNO HALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

F. R. O. K.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubljani

Mestni trg. šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 5%.

ter jih izplačuje takoj, ko se odpre, in brez odbitka večje hranilne vloge z odpovednim rokom. Obrestuje tudi višje po dogovoru.

Angleški pruč à L. 15.— steklenica liter.

Rhum Kingston à L. 15.50 steklenica liter.

Jajčna maršala à L. 12.— steklenica liter.

Maršala Trapani najfinerja L. 5.-1.

Vermouth turinski - beli vermouthe

à L. 5.— liter. Likjerji: Curacao,

Chartreuse, Maraskin, Hruškovec,

Benedictine, Jumelev, Sibilla - Vro-

rec Strega, China à L. 15.50 ste-

klenica liter. Kognak fini sam-

panjec à L. 10.— steklenica 7/10.

Domache žganje à L. 11 liter.

Žganjarna na trgu Sv.

Antona šte. 7.

Nova trgovina z raznim blagom.

Velika zaloga tkanin (moške in ženske blago) sušice, nože, vira, razne obleke, ter krama: dežniki, čevlji, klobuki, kape; nadalje: posode, porcelan, steklo, šipe, (čeilo blago), svetilke, električne priprave ter žarnice najljepših znamk. Mizarne, tolske in plinasti potrebščine i. t. d.

Vse po konkurenčnih cenah.

Priporočila se sluz. občinstvu

F. Prencis, Solkan

na glavnem trgu.

Trgovina z mi nufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!

Zapomni si, nev sta, to resnico,

in preden sežeš ženinu v desnico,

previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi

predaja za deželo, za Gorico

pri semenišču v biši z desetico

trgovca Škodnik Anton, man povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,

in tebe, žena, ženin, fant, deklina,

trgovca ki kupuješ mnogo škrati

cefirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poteče

in zadovoljnost ključ je že do sreče.

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci šte. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi loaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljše, pristni in garantirani kamalose bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploši vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.

POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovarov.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke po cenah brez konkurence kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Pozor! Perilo za neveste

Corso Giuseppe Verdi 1

Skladišče tkanin.

Volнено blago

Bombazevine

Tkanine

Odeje

Trilž (dvonitnik)

Volнено blago

za moške

in ženske

Perilo za novoročence! Pozor!

Podružnica: Via Carducci

Izdelano perilo za moške in ženske

Laneno platno in bombažasto

Popolne bale Preproge iz baržuna in linoleja

ARTURO DE ROSA

GORICA

Telefon šte. 270